

Поезія (збірка)

Олексій Бик

Я годованець чорних ночей за вікном,
Я не ліз на рожен і не пер напролом,
Тільки слово як слово, струна як струна,
Так якого від мене вам треба рожна?

Тільки хрипом блювотним, ночами без сну
Просурмила сурма : на війну, на війну!
Перекинулось небо та через плече,
Пригина до землі і пече, і пече.

Зачадила свіча - парафіновий рай,
Світ поблід і зачах - поспішай, поспішай!
Тріпотять на вітру полотнища знамен...
Хто устане з колін, той і буде спасен!

Той і буде герой, хто поляже в снігу,
Хто спіймає свинець у чоло, на бігу.
Розірвіть ланцюги - може, стане снаги,
А не стане снаги - переб'ють до ноги.

Передують півсонних, закутих, сліпих,
Ми не люди для них, нас давити - не гріх,
Поженуть у Сибір, запроторять в тюрму...
Я уперше, уперше послухав сурму!

Я задмухав свічу і в кишеню поклав
Сто не складених рим, сто не зроблених справ,
Лиш короткий рядок повторив як рефрен:
Хто устане з колін, той і буде спасен!

На дорозі доріг, що одвіку веде у нікуди,
Серед стоптаних трав і поезії битого щебню
Хай відступлять усі - імператори і лизоблюди,
Хай не слинять очей і не служать за мною молебню.

На дорозі доріг, серед нападів і провокацій,
Пересудів за очі і каменів, кинутих в спину,
Я не вірю в любов, що виходить з нічних ресторацій
І терпіти не можу, коли зневажають людину.

На дорозі доріг не чатуйте на мене за рогом,
Не нацьковуйте псів, що за мить розривають горлянку,
Не залазьте у душу, а просто залиште самого
І подайте цю чашу – я вип'ю її до останку.

ОДНІЄЇ НОЧІ

Ви думаєте, що я п'ю алкоголь,
Аби не думати
Про Вас?
Ні. Я п'ю,
Щоби стерилізувати свою душу
Від бактерій і вірусів,
Занесених до неї
Вашими
Брудними руками.

Дивіться на мене зверхньо,
Ви ж знаєте собі ціну.
...Мабуть, тому, що дотепер
Вже не раз її
Називали.

Якось,
Коли хто-небудь
З численних твоїх кавалерів,
В одному з багатьох
Шикарних та дорогих ресторанів
З пафосом голосно вигукне
До кельнера:
"Білого для дами!",
Ти до болю захочеш,
Аби ці слова
Напівжартома сказав я,
Лежачи на підлозі
І даруючи тобі

Вірша.

Один ангел,
стоячи на Сьомому небі
і вертячи хвостом,
Коли світ був ще дитиною
семи днів від народження,
Сказав Отцю,
грішний у своїй гордині, що
Ангели летять з неба на землю,
і це символічно, бо помисли їх
Низькі та приземлені,
як і ті, кого вони бережуть.
А Отець відповів:
відтак ти будеш тим ангелом, що впаде,
аби єдиний раз
перелетіти з землі
на небо.

Відчинені вікна – протяг,
Навшпиньки заходить осінь,
Тихцем розплітає коси,
Знімає нечутно одяг.

Долоні кладе на плечі,
Очима знаходить очі,
Розпусні вуста дівочі
Шепочуть слова старечі.

Ми будемо знов коханці,
Ми знали про це обоє,
А я захворів тобою
І, певно, помру уранці

І, певно, так буде краще,
Ця осінь – проста повія,
А ти – моя безнадія
І вірші мої пропащі.

Ти вічна моя потреба...

Моя...І кривлю душею...
У час, коли буду з нею,
Я думатиму про тебе.

Очі до неба -
Рік добігає коло,
П'є за здоров'я
З хворими на проказу.
"Випий із нами!"...
Сяду, лайдак, до столу...
Зорі і люди
Гаснуть одного разу.

Вулиці крутять
Руки старим деревам,
Холод на шибці
Вибив татуювання,
Заспаний потяг
Рушив до міста Лева,
Шльондри й убивці
Вийшли на полювання.

...Гніт догорає,
Кілька хвилин - і спати,
В сни перелити
Кожну окрему фразу,
Вершник епохи
Скорбно міняє лати...
...Зорі і люди
Гаснуть одного разу.

Це тільки слова,
Від яких починається тиша,
Лиш пальці судомно
Ламають об стіл олівець -
Безглуздий початок,
Який означає кінець...
Триматись в руках,
А істерика буде пізніше.

Даремні дзвінки -
На секунду зізнатись у тому,
Ганебна утеча
Лишає іще один шанс,
Бухикає серце,
Гримить, як старий диліжанс,
І кожен акорд
Переходить в смертельну утому.

...Це просто слова -
Розірвати листок і спалити,
Папір і вірші
Подарують ще трохи тепла,
Усе догорить,
Перетліє і стане - зола,
Ми будем - вітри,
Одночасно убивці і діти.

Це тільки слова,
Від яких починається тиша,
Лиш пальці судомно
Ламають об стіл олівець -
Безглуздий початок,
Який означає кінець...
Триматись в руках.
А істерика
Буде пізніше.

Дощеві ніжні пальці скрипаля
Торкнуть струну ледь чутно серед ночі.
І стане сон як марева дівочі,
І похитнеться стомлена земля.

Осінні недописані листи...
На вікнах тіні чорні, ніби грати,
Шепоче ніч про щось - не розібрати...
Додолу одяг. Тільки я і ти.

Я не знаю

Й боронь мене боже дізнатись колись,
Що чекає на нас,
Як остання дограє касета...
Ти цілуєш мене через фільтр
Однієї на двох сигарети,
Ніби сонце і небо:
Зустрілись – і знов розійшлись.

Може, в цьому є ми –
Нестабільність як спосіб життя,
Хрипкий голос пітьми
Пребанальні нашіптує речі,
Гори слів не про те і не так
Тягарями калічать нам плечі,
І вірші на папері – як жовтогазетна стаття.

Може, в цьому є сенс
І надія на кращий фінал –
Ми йдемо і йдемо
Врізнобіч по одній паралелі,
Партитура і вірші горять,
На картинах підмокли пастелі...
Наше грішне життя –
Одночасно театр і вокзал.

Поворотним моментом
Було неуміння мовчати:
Від дитинства велось –
Із думками один на один,
На одвічних стежках
Проростає дурман і полин
І розпачливий птах
Розбива свої крила об ґрати.

Не терпілось іти,
Не терпілось залишити будні,
Пальці пестили гриф,
Заплітаючи струни в акорд,
Перекошені тіні
Пекельних оскалених морд

Шепотіли на вухо
Слова неживі та облудні.

Гомоніли думки,
Роз'їдала корозія спокій,
У кишені – любов,
У легенях – придушений крик...
...Розігнулись пруті,
Птах іще раз шарпнувся – і зник...
Семафорила ніч,
Заховавшись у далі стоокій.

За всі гріхи отримано сповна
І ніби всі оплачено рахунки...
Акторів і статистів – за лаштунки,
Я хочу, щоб лишилась ти одна.

Дійти до крапки, вийти за рядок...
Усі слова – бліді і недолугі,
Крізь тіло — струм високої напруги,
Спіраль життя закручує виток,

І я ступаю знов на манівці,
Я чую смак вже випитого трунку...
Акторів і статистів – за лаштунки,
Лиш ти і я – при самому кінці.

Не навчившись до часу
Іти в безкінечну дорогу
(Через ріки – уплав,
Перед тим попаливши мости),
Я зійду на узбіччя,
І значить – не буде нічого,
Далі йтимеш без мене,
А без мене тобі не дійти.

Тільки солі від сліз
Будуть довго лягати на вії,
Будуть ночі безсонні

І подумки будуть листи...
Я піду в інший бік,
Бо інакше не вмів і не вмію,
А ітиму без тебе.
А без тебе мені не дійти.

І знову ніч. Неспокій та печаль
Удвох собі мандрують битим шляхом,
Квилить осіннє небо сірим птахом,
Простягши до землі дощу вуаль.

Холодна пам'ять впала на чоло,
Щемливить очі болем потаємним,
В моїй кімнаті – порожньо і темно,
І щастя ніби зовсім не було.

...І ніби зовсім не було мене.
Спинити все. До ранку не дожити.
...Дерева піднімають мокрі віти...
Запівніч вітер стихне. Дощ мине.

Так буває, коли
На конверт не наклеєна марка –
Підсвідомих вагань роз'їдає одвічна іржа...
Nota Bene для Вас:
А читали Ви, пані, Ремарка,
Де про нашу любов
І прогулянки лезом ножа?

Ви не знали того,
Ви ніколи нічого не знали –
Ні думок, ні проблем,
Від яких не заснеш уночі,
Просто так, мимохідь,
Ви до себе мене прикували,
Почепили замок
І закинули в море ключі.

Ви вдавали себе...

Сподіваюсь, хоч трохи для мене...
Ви писали себе -
Я для Вас і струна, і мольберт...
Nota Bene для Вас:
А читали Ви, пані, Верлена?
Там про нашу любов,
Але я вже заклеїв конверт...

Котився світ - хитало і несло,
І калатало об небесні сфери...
Усе життя - омана і химера,
А ти - моє останнє ремесло.

Котився світ, тріщали ободи,
Трухлява правда сипалась під ноги,
Не нами обиралися дороги,
Та наші залишаються сліди.

Котився світ - кидало врізнобіч,
А нас іще розкидало у часі,
Ми знову залишилися у запасі
І на узбіччі, та не в тому річ.

Котився світ, а ми шукали нас,
Ішли назустріч, як вовки по вітру,
Писали день, звіряючи палітру,
До скону. Через вічність. Через час.

Найперший сніг постукав у вікно -
Я знаю цей сигнал занадто добре,
І сонце покотилося за обрій...
Скажи "прощай", допий своє вино...
Найперший сніг постукав у вікно.

Півчутний клац - і полум'я горить,
Рвучка затяжка вгонить в ейфорію,
Я не умів і досі не умію
Поцінувати цю останню мить...
Півчутний клац - і полум'я горить.

А вікна посміхаються услід,
Приблудний пес шаліє від морозу,
У прісний світ – свої солоні сльози,
І босими ногами – через лід,
А вікна посміхаються услід...

Усе –на потім, може, буде час,
Моя самотність – милість і прокляття...
Іду собі, палю свої багаття.
А ще – вірші, сьогодні – не про нас.
Усе –на потім, може, буде час....

...А я собі живу одним-один,
Годую стіни димом і піснями,
Без друзів, але поміж ворогами,
Та іноді сміюся без причин.

За звичкою рахую кожен рік,
Пишу до ранку кострубаті вірші,
Я маю все, я маю навіть більше –
Іще одну цигарку і сірник.

Я не стріляю щастя на льоту,
Саджу його за стіл почесним гостем,
Ми п'єм за тих, хто зараз на погості,
За ніч, холодну осінь і сльоту.

В кишеню дує вітер з голови,
Лягає карта кулею навиліт...
Живу, допоки бачу нові сили,
А потім не питаю і не зови.

Громадить небо хмари на дроти,
Від холоду тремтить на підвіконні,
У строфи шаленіючі й безсонні
В пустому намаганні перейти,

А я собі живу одним-один,
Годую стіни димом і піснями,
Без друзів, але поміж ворогами,

Та іноді сміюся без причин.

Пошли мені, Боже,
Страждання у кожному рядку,
Пошли мені, Боже,
На кожному струну по печалі,
Весь світ – на ножах
У шаленім кривавім запалі,
А я заслабкий,
Щоби цю переплисти ріку.

Я більше не знаю,
Якими стежками іти,
Ця звихнута ніч
Переплутала вічні маршрути,
Згадалось усе,
Що хотів би навіки забути –
І сум, і тривога,
І спалені кимось мости.

Мов сон, до світанку
Нечутно зійду нанівець,
Ген котиться місяць,
Мов колесо п'яте до воза...
Мене не злякають
Ні втома, ні шлях, ні погрози...
...Пошли мені, Боже,
Хреста і терновий вінець.

Бачиш – осінь летить додолу,
То є істина, то є вічність,
Я ненавиджу як ніколи
Сивих вікон геометричність.

І від болю судомить груди...
Чуєш, птахи тривожать простір?
Ми з тобою звичайні люди,
Цих доріг випадкові гості.

Наша доля – життя і втрати,
Ми гортаємо дні і ночі...
Знаєш, осінь – то наша мати,
Золота і така пророча.

Вплітаю день у мареві думок
В зимових рим холодну поетичність,
Замерзлі вікна пророкують вічність,
Хоч до весни, здається, тільки крок.

Січневий вітер кучерявить сніг,
Мов дихає зимовим одкровенням,
А я хворію на сліпе натхнення,
Овите павутиною доріг.

...На небі зорі зплетені в хрести,
Сніги, мов коні, рвуть вуздечку вітру...
Чийсь сліди – зимові кіно титри –
Нагадують мені, що час іти...
І я іду.

Знаю все наперед
І міняти ніщо не збираюся,
Не дійти тридцяти –
Так занадто багато спокус,
І своїм, і чужим
Я прощаю усе. Я не каюся,
Не приймаю олжі
І не мщуся за жоден укус.

Най все буде як є,
Як було або мусило статися,
Хто знайшов що шукав –
Замість мене допише рядок,
Я прощаю усе.
Я лиш тільки не вмію
Прощатися,
Залишаючи тут
Кожен день, кожную мить, кожен крок.

Недописано сотні віршів,
Недороблено тисячі справ,
Буде пісеньці новий мотив –
Світ ловив мене, та не спіймав.

За спиною лишилось життя,
Ніби ранок, що був – і пішов,
До старого нема вороття,
Світ шукав мене, та не знайшов.

Ілюзорна вага почуттів –
Як данина одвічній війні,
Всі вмирають, а я – й поготів,
Світ любив мене, я його – ні.

Стриножені ночі
На захід безтямно хрестилися,
На сьомому небі хтось плакав,
Від сліз
Солоніли вітри,
В передсмертній агонії
Ми за життя зачепилися,
Послали усіх
І полегшено вийшли зі гри.

А ранок старенький
Зфальшивлено тренькав гітарою,
Ховався собі за фіранку,
Немов
За куліс оксамит,
Ми сіли в ковчег
Як водилось між іншими –
Парою,
На тисячу літ...
Милий Боже... На тисячу літ!

Кохання заходилося реготом
Від безтурботності,
Пісок шарудів під ногами секунд

У клепсидрі епох,
Смертельна утома
Од вічних проблем і самотності
Упала на плечі,
Віднині –
Єдина на двох.

І хтось навздогін –
Вже коли ми були поза гранями –
Сказав з гіркотою у горлі
Коротке і тихе
"Щасти!",
Хитнулося небо,
Зірвалось сльозами останніми,
Розмило сліди,
Щоб нікому довік не знайти.

У звук переходить печаль
Як ніч переходить у ранок...
Зіграти іще наостанок
І рушити мовчки удаль.

Мінорні акорди – дощам
Лишити, як фото на згадку...
...Коли обираєш загадку,
То завжди лишаєшся сам.

В тюрму кишень ховаю руки,
Сліди у сніг – немов печатки,
Дерева стогнуть від розпуки...
Дограй акорд, почни спочатку.

Знайти себе – замало часу,
Не вір ніколи і нікому,
Вдягають вії, як кірасу
Чужих очей різьблені коми.

Не помились бодай востаннє –
У теоремі інші сталі,

Вуста закуті у мовчання...
Дограй акорд,
Ходімо далі...

Червоним вином
Запиваю невимовний щем,
Покірна зима
Піддається весняній нарузі,
Відтак не сніжить -
Навскоси поливає дощем
Це місто дурних
І давно не потрібних ілюзій.

Відтак не мовчи -
Кілька слів, щоб усе - по місцях,
Я зовсім спокійний,
Я просто весь час у напрузі,
Все ясно як день,
Що до часу згорів і зачах
Вогнями дурних
І давно не потрібних ілюзій.

Не треба жаліти,
Бо я не приймаю жалю,
Закреслим усе,
Розірвем і залишимось -
Друзі,
Ніяких боргів,
Що приходять зі словом "люблю",
Ніяких дурних
І давно не потрібних ілюзій.

Тихо напророчу
Що собі захочу,
Та й по всім,
Бути чи не бути,
Все життя - отрута,
Чорний дим.

Жити чи не жити -
Сонечко і квіти
Не для нас,
Не дійти ніколи -
Світ іде по колу
Кожен раз.

Дати обіцянку
Знову до світанку
Не заснуть,
Думати, чекати,
Знати і не знати
В чому суть.

На шляху в нікуди
Що було, що буде -
Все одно,
Вітер ще голосить,
А мені вже досить -
Йду на дно.

Не для слів, не для сліз
У чужий зазираємо світ очей,
Все шукаєм вогню
На погибель собі і комусь,
Зачекай, — я зберусь,
А тоді розкажи мені, світоче,
Не про те, чи піду,
А про те, чи іще повернусь.

Я ж піду все одно,
Як би міцно мене не прив'язано,
Обірву ланцюги,
За плечима майне поворот,
Напівслові затнусь -
Всі потрібні слова мною сказано,
Розчинюсь у пільмі
Однією з незіграних нот.

Ой не треба, не тамуй
Мою спрагу та водицею,
Що нам кроків знати лік,
Коли шлях - при кінці,
Тільки оберни мене
Птахою синицею
І нечутно затаї
У своїй руці.

Лиш до першої зорі
Не дістатися тверезими,
Любі гості на поріг -
За халявою ніж,
Над дорогою хрести
Соснами, березами,
Порозіпнуті на них
Все одні і ті ж.

Сорок років навпрошки
Між розритими могилами,
Мертві сорому не ймуть,
Тільки лиш за живих,
Що за все своє життя
Так і не любили ми,
Зарахують янголи
Як смертельний гріх.

Скільки б не топтати ряст,
А все ніженьками босими,
Як тут правду віднайти
Серед сотень дилем...
За усі свої слова
Розплатися косами
І навіки залишиш
В небі журавлем.

В хвилі сюрреалізму
Тонуть мотиви часу,
Музику перевтілень
Чую у кожній ноті,

Час безтілесності - осінь,
Намальована в стилі Пікассо,
З нашими іменами
І датою на звороті.

Чорну каву, немов сієсту,
Хай зі мною розділить морок,
Тет-а-тет з сигаретою "Весту",
Тільки двадцять, а вже як сорок.

Кожен день - ніби той, що вчора,
Кожен друг - ніби той, що ворог,
Все спинилось, і значить - скоро...
На долонях лиш пил порох.

За плечима пожеж заграва,
Біс і ангел плюють додолу,
Смерть - утеча, життя - облава,
Інших дій не було ніколи.

Відчиняю дверцята кліті,
Рву із пляшки зубами корок,
Всі надії давно убиті:
Тільки двадцять,
а вже як сорок.

Каменем, каменем
Збили крило мені,
Каменем, каменем,
Зраний, падаю,
Стрілки годинника -
Сонячні промені -
Тішаються тишею,
Тішаються зрадою, ой...

Все завертілося
З ніг та на голову,
Чортове колесо
Тільки-но сходило,

Випекло груди
Міддю і оловом,
Серце шукало,
Та не знаходило, ой...

Чи зачерпнулося
В пригоршню літечко,
Чи загубилося
В мареві осені,
Та перетерлася
Шовкова ниточка –
Міст від життя
До небесної просині, ой...

... Кліпнуло сонечко
Хмари повікою,
Мов підморгнуло –
Значить, пора мені,
Перехрестило
Піснею дикою,
Кинуло геть
Та на гострі на камені,
ой...

Я ненавиджу Вас
Через те, що без Вас –ні на крок,
Я ненавиджу Вас
Через те, що не можу забути,
Ви мій Бог,
Ви печаль,
Ви натиснутий раптом курок,
З Ваших вуст я уперше
Напився гіркої отрути.

Я люблю ворогів
За їх ненависть не для слівця,
Я люблю ворогів
Через те, що вони не залишать, —
Ви підете за мить,
А вони доведуть до кінця

І якщо обірвусь -
Все, що я не устигну - допишуть

Я ненавиджу Вас,
Хоч і знаю, що Вам все одно,
А залишити Вас -
Надто просто, щоб потім забути...
Я - усього лиш тінь,
Я - лиш кадр із німого кіно,
Я - сполоханий звір,
Що напився гіркої
Отрути.

Осінь
Забрязкала ключами -
Вона прийшла за нами,
Збирайся і пішли,
Сльози
Тепер не допоможуть,
Лиш тільки розтривожать,
Не плач і не моли.

Завтра
Ми знов побачим небо
За інших і за себе,
Але в останній раз.
Знаєш,
Вмирати треба вміти,
Вмирати і радіти,
Без пафосу й прикрас.

Довго

Тьмяніло наше літо,
Наївні, наче діти,
Ми йшли не знать куди,
Може,
Як нас уже не буде,
Шукатимуть усюди
Слідочки і сліди.

Інші
Проспляться до світанку,
Пограють у мовчанку,
Забудуть про усе,
Вітер
Повіє проти ночі,
Закриє нові очі
І подих віднесе.

Ну що тобі акорди і слова?
Ну що тобі обійми і цілунки?
...Вдягаю найміцніші обладунки
і снігом облітає голова...

Не оскверни думок ім'ям моїм,
Не оскверни очей слізьми за мною,
Побудь хоч раз холодною і злою,
А я собі перегорю на дим...

Ось і все,
Враз по колу пішли
Паровози дурного життя,
Пронесе
Мимо рим, мимо стоп,
Мимо кожного нового слова,
Перейти,
Перейти б цю межу,
Перед тим, як іти в небуття...
Я і ти...
Поміж нами - слова,
Але все
Починається знову.

На плече
Сяде пташка думок
І спитає про те, що болить,
Припече,
Обізва мене блазнем
І плюне
З відразою в очі,

Як тавро
На розпалений мозок
Упала небесна блакить
І перо
Щось веде на папері
І все
Зупинитись не хоче.

Та нехай -
Все минає колись
І напевно ослабне рука,
Шлях у рай
Торували копита,
Бо так
Повелось споконвіку,
Я і ти...
Наша пісня страшна,
Наша правда до болю гірка...
Перейти...
Ти пішла за межу,
Я на ній
Залишився, каліка...

Ще один шрам
Чи іще одна латка на серце...
Кажуть, що то все -
Прикраса для чоловіків...
Тільки б не витекло
Кровоньки повне відерце,
Тільки б той шрам
Не нагадував і не болів.

Справжнього болю -
Того, що із зовні, — не страшно,
Різати вени
Чи просто стрибати з вікна...
Лиш би не плакало,
Лиш би не вило протяжно
Серце дурне, зашрамоване,
Ніби - війна.

Шрами на тілі -
Ознака непевних вікторій,
Схоже на орден -
Навіщо такі ордена?
Ще один шрам...
Приготуйте мені крематорій -
Серце моє
Зашрамоване,
Ніби - війна.

Я вже не думаю про те,
Що перейшло і відболіло,
Зима моє стогрішне тіло
Холодним снігом замете.

Не до душі, не до ладу
Усе, що думаю і бачу,
Когось втрачаю - та не плачу,
Чогось шукаю - не знайду.

І до сих пір не знаю сам.
Чого від мене хочуть люди...
Ходжу собі в усі усюди,
Полюю правду по слідам.

Усе життя - дешевий трюк,
Усе життя - короткий глюк,
Усе життя - відкритий люк,
Дивись під ноги,
А я не вірю в міражі
І переродження душі,
І, як машина в гаражі,
Люблю дороги.

Я не ламав об землю крил,
Я не боявся ситих рил,
Я не просив у Бога сил,
А тільки слова,
Твої неторкані сліди

Сакральним символом біди
Усе вели мене сюди,
Як пса на лови.

Мені плювати на людей,.
В чийх словах тече єлей,
Я маю тисячі ідей
Про власне небо,
Я зазираю в грані призм
І кожен свій неологізм
Чи то уверх, чи то униз,
А шлю до тебе.

Чомусь не знаю до пуття,
Чого іще чекаю нині,
Лише сполохане життя
Фальшивить знов пісні осінні.

Під ноги стежки - все не ті,
У серце очі - не до скону,
Мої месії - не святі
І не годяться на ікону.

Усе не так, як у людей,
Свіча горить - стікає кров'ю,
В молитвах зболених ночей -
Моє розхристане безмов'я.

Я сам
Одурю себе знову і знову,
Знайду
Сто причин і підстав для депресій,
З усіх
Не покине мене тільки слово -
Мій борг
Найнещадніший із непрофесій.

Я б міг
Обирати дороги простіші,

Без ям
І без засідок на повороті,
Вона –
Це пісні, народженні у тиші,
Вона –
Моя пам'ять із крові і плоті.

Вона
Обривається дзвінко щоразу,
Життям,
Що уперше і разом востаннє,
Я їй
Подарую найбільші образи,
Моє
Невзаємне дитяче кохання.

Тому
Я готовий іти до останку,
Один,
Без супутників і без процесій,
Нести
Господиню мою й полонянку,
Мою
Найнещаднішу із непрофесій.

Щоб змінити життя на краще,
Треба вийти за межі звичок,
Збити будні, не знати нащо,
Ніби попіл до попільничок.

Розгубити старі проблеми,
Бути разом старим і юним,
Перекреслити звичні схеми,
Переплутати дощ і струни,

Полетіти, мов камінь з праці,
Шугонути увись стрілою...
Щоб змінити життя на краще,
Треба стати самим собою.

Місяця житній буханець
Давно зачерствів і усох,
Дихають в спину ночі
Димом і перегаром,
Праведник і убивця
Глушать вино удвох,
Ніби ніхто не знає,
Що станеться незабаром.

Трохи апокаліптично
Хмари спішать на схід,
Вітер, — дешевий звабник –
Мов одяг зриває листя,
Пам'ять шепоче спогад,
Спогад про кожен слід
Серед трамвайних колій
Сплячого передмістя.

Ніби останню кулю
Осінь лишила нам
І розпинає морок
На вуличнім перехресті...
Хто підіймає погляд,
Той розуміє сам:
Зорі – неначе очі
Древніх космічних бестій,
А місяця житній буханець
Давно зачерствів і усох,
Дихають в спину ночі
Димом і перегаром,
Праведник і убивця
Ділять печаль на двох,
Ніби ніхто не знає,
Що станеться незабаром.

ЄвроПІ ЗДАлеку кивнемо:
Нема чаСУ – КАліки йдуть,
І шаБЛЯ ДІда гострить лють,
І майСТЕР ВАтри рве фонемі.

СтроФА КОФейної забарви
Ламає страХ У Його день,
ЯзиК УРВАвсь - анітелень,
Куди не кинь - скоти і лярви.

Повних тисячу років
Не виходили з вітру і трав ми.
Заховались від світу
За мудрістю не для живих,
Нерозбавленим спиртом
Лікували сердечні травми
І сміялись над тими,
Хто плакати смів через них.

Довгих тисячу років
Наш дзиґар не лишала зозуля,
Не вилазило сонце
На обрії нового дня,
Ми тікали на північ,
А у спину летіли кулі,
Від яких не врятує
І щонайміцніша броня.

Кожних тисячу років
Прокидались, бо час умирати,
Відсортовані жертви
Експериментальних утіх,
Примусово щасливі,
Записані в дегенерати,
З посивілим волоссям -
Ціною за сльози і сміх.

На майбутнє зятямте
Цю просту і банальну сентенцію,
Запишіть у блокнот
Чи вкарбуйте у пам'ять і досвід:
Це життя - не із тих,
Що за так роздають індульгенції,
За помилки - платіть,

Хоч ціна ще не вказана досі.

Хай за вами ніколи
Ваші ночі не йдуть кредиторами,
Повертайте борги
І рахунки оплачуйте вповні.
Не жалкуйте. Не ждiть.
Свою совість не мучте докорами.
Всі помилки – відносні,
А ціни, до того ж,
умовні.

Калатало серденько в груди,
Ніби в бубон рука музики,
Йшли нізвідки і у нікуди
Через гори і через ріки.

Веселилися до світанку,
Заливали печаль і тугу,
Кулю бачили за коханку,
А руків'я ножа – за друга.

Роздавали любов задарма,
Продавали за безцінь вроду,
Нарікали на світ і карму
І ковтали вино як воду,

А на ранок платили вдвоє,
А на ранок ставало гірше,
Тихо плакали за собою
І плели поминальні вірші.

Підіймалися та на ноги,
Піддавали гріхи на плечі,
Від скорботи і від тривоги
Зачинали пісні лелечі...

Калатало серденько в груди,
Ніби в бубон рука музики,
Йшли нізвідки і у нікуди

Через гори і через ріки...

Коли ти йшов кладовищем
Пізнньої ночі,
З могили виліз кістяк,
Струсив землю і черв'яків
І сказав тобі,
Що він Ангел Божий,
Посланий забрати тебе на небо
Живцем.
Ти запитав у нього,
Чому він плутає небо і землю
І чи бувають Ангели кістяками.
А він відповів,
Що дурні люди,
Не знаючи того,
Ходять небом догори ногами,
А дивляться униз,
Вважаючи самозакохано,
Що знають точно,
Де небо.

Палало сонце...
Ой чи не сон це?
Захриплий вітер
Армагеддону
Упав на віки,
Закрив навіки...
Живи як знаєш,
А все до скону.

Пекло як пекло,
Жило як жито,
Каміння груди
Давили груди,
Усохла Лета
В останнє літо...
Ой що ж це буде?
Ой що ж це буде?

...Один апостол
Устав з-за столу,
Сказав скаженим:
"Бувайте з миром..."
Вдягнув лахміття,
Узув постоли,
Пішов в кайданах
За командиром.

А другий відав,
А другий бачив,
А другий другу
У спину піє,
Своє голодне
Життя собаче -
Як ворін кряче -
Жене у шию.

В ладу з собою
Найвищу владу
Змінять гітарі
На лад і струни,
Чужим порадам
Давати раду -
Це примхи долі
Або фортуни.

...Сльозами горю
Не допоможеш -
Горю, мов порох,
Лечу золою,
Копаю яму -
Останнє ложе...
...Востаннє, може,
Живу тобою.

Попервах буде важко...
Я знаю, що буде важко...
Мозаїчними скельцями
Дробиться світ на теми...

І стріляє у скроню
Нова відкоркована пляшка,
Крізь завали думок
На папір вилізають проблеми.

Попервах буде гірко...
Я знаю що буде гірко...
Лихоманить сюжети,
Паралічем хворі строфи,
Під спиною – метал,
І на ногу прив'язана бірка...
Замовляли Едем,
А натомість усім — по Голгофі.

Попервах буде всяк...
Попервах буде TABULA RASA,
Перехрещені лінії
Через усю сторінку,
Непоставлена кома –
Як зайва банальна прикраса,
Цифри дати в кутку –
Переможцями у поединку.

Віддаю себе знов
На поталу шаленим тривогам,
Сни згоріли ущент,
Вітер небом розвіяв золу,
Ненавидячи день,
Що чатує на мене за рогом,
Наче в сад Гетсиманський
Ступаю в досвітню імлу.

Недовершеність слів
Тисне горло і давить на плечі,
Перекошені дні
Сплять на рамах віконних картин,
Місто марить дощем,
Грізно суплячи брови старечі...
Ні стежок, ні доріг.
Я залишився знову один.

Я буду починати все з кінця,
Мені ніколи не бувало гірше,
Я знаю, що мені не до лиця
Ні мої крила, ні пісні, ні вірші.

На кожного із нас – своя тюрма,
Свої Іуди і свої Пілати...
Людина від народження німа,
Я хочу розучитися мовчати!

Перегризу ланців тугу петлю,
Із вуст своїх зірву мовчання пута,
Я ні об чім нікого не молю,
Мене вже не зламати. Не зігнути.!

Звихнусь, завию вовком, закричу,
Ковтну повітря і зіпнусь на ноги,
Навік зречуся болю і плачу
На перехрестях нової дороги,

Я вийду за околиці світів
Одним-один, хитаючись з втоми,
Я ні об чім нікого не просив,
Тим більше не проситиму потому...

Я буду починати все з кінця,
Мені ніколи не бувало гірше,
Я знаю, що мені не до лиця
Ні мої крила, ні пісні, ні вірші.

Цієї ночі знову не до сну –
Фатальний вік збирає данину,
Пливуть водою спалені мости...
Тепер не ми, а просто "я" і "ти".
Від завтра оголосимо війну,
Обпалені уламки – на труну,
І поодинці спробуєм піти,
Сп'янілі від своєї правоти,
Плекати гордість будемо дурну

І, потайки жаліючись вину
На те, чого віднині не знайти,
Горітимем у ватрі самоти,
Складемо на інших кару і вину
У тому, що сьогодні не до сну.

Вам любити когось –
Лиш дурною здається забавою,
Ви вже знаєте досить,
Щоб бути у долі у фаворі,
Я у Ваших очах
Як у морі буремному плаваю,
Ви несете на грудях
Табличку із написом "STRAWBERRY".

Вам завжди все одно,
Ваші плечі не гнуться від помислів,
Розум Ваш роз'їда
Алергія до аналітичності,
Ви одна із активних
Любительок вуличних промислів
Із талантом плести
Недоречності і нелогічності.

Заберіть свої руки
З мого штурвального колеса,
Заберіть свої мапи –
Я більше не йду у фарватері,
Хай ніколи в житті
Не почую я Вашого голосу,
Через те, що тепер
Я на полюсі, Ви – на екваторі.

Ой не плачте – я іще живий,
Не вдавайте болю і скорботи,
Я іще дійду до повороту
На дорозі втрат і безнадій.

Я не хочу милості від вас,

І не хочу вашого спасіння,
Поповзу – зубами за каміння,
Новий крок долаючи щораз.

Не лякайте карами мене,
Бо мене тепер не налякати –
Я вже знаю все, що маю знати
Про священне, вічне і земне.

Не таю злоби і не клянущу,
Може, час і люди нас розсудять...
Я прийму усе, що тільки буде –
Й цю дорогу, довгу і брудну.

...На дорозі втрат і безнадій
Я іще дійду до повороту,
Не вдавайте болю і скорботи,
Ой не плачте — я іще живий.

Як тіні, вічно падаю додолу,
Лежу на дні, пишу свої вірші,
Вплітаю рими в жухлі спориші,
Ковтаю день – таблетку валідолу,
А кожну ніч ховаю у душі.

Пильную сні, як пилить буду,
Моя самотність – ігрище і храм,
Усе прощаю чесним ворогам,
Зриваю геть обмани і полуду –
Сьогодні сам
І завтра буду сам.

Усе верталось на круги своя,
Скрипіла вісь земна на повороті
І осінь у фальшивій позолоті
Молилась за убивцю й палія.

А я палив усе, що відбуло,
І не жалів, бо буде так, як буде,

Вогнені рими розривали груди
Та чадний дим спинався на крило.

Засіки днів, заповнені ущерть,
Тріщали і розходилися швами,
Усе, що недописано ночами –
Зривалось і летіло шкереберть.

І Всесвіт майстрував мені хреста,
Одягши зорі, ніби еполети...
...Удосвіта приставили багнети.
Чекала вічність – мертва і пуста.

Ти і я – ми обоє
Старанно уникаємо
Будь-яких
Розмов і спогадів
Про те, що було між нами,
Щоб випадково
Не стати ізнов
Щасливими.

Я Вас придумав так, як захотів...
Німа самотність гупала у скроні,
Стискалися у відчаї долоні,
Гойдалися околиці світів...

І сипалися зорі на чоло,
Реальність переходила в оману...
Я не настав...Я так і не настану,
Бо Вас нема й ніколи не було.

Я Вас собі придумав просто так...
Кому яке тепер до того діло?
Я Вас люблю. А Ви мене – любили.
Я Вас – до смерті, Ви мене – ніяк.

Лиш ангели плачуть

Над нами з тобою,
Нічого не бачу
В овалі петлі,
Останні герої
Постали до бою,
Весна причаїлась
На самім краєчку землі.

Зализую рани
Вчорашнього неба,
Відхаркую вірші
Холодні і злі...
Нікого не треба,
Нічого не треба –
Весна обірвалась
На самім краєчку землі.

А пам'ять глузує,
І значить ми квити,
Між літер прокрались
Глухі скрипалі...
...Зуміти забути –
Зуміти простити...
Самотньо і тихо
На самім краєчку землі.

REVOLUTION BLUES

Остання осінь,
Фальшивлять мої ноти,
Зриваю голос,
Немов пожовкле листя,
І душу – навстіж
Для кожної сволоти...
Недобрі люди
Несуть недобрі вісті.

У місті зимно,
У місті б'ють тривогу,
Б'ють по цимбалам
За непрограмні вчинки,

А Бог все бачить,
А ми усі під Богом,
А будем з Богом,
Як відіб'ють печінки.

Вітри осінні -
Фрегати паперові,
І тої втіхи -
Лиш те, що руки чисті...
Словами пісні,
Забитої до крові,
Зриваю голос,
Немов пожовкле листя.

Я так боюсь відчинених дверей...
Я так боюсь дивитися у очі...
Я так боюсь не пережити ночі
І загубити віру у людей.

Я так боюсь не пам'ятати снів,
Боюсь, коли життя не має змісту
І на папері порожньо і чисто...
Я так боюсь, що я
недолюбив.

Я знаю,
Що своїми словами,
Які стали причиною
Нашого з тобою безладу,
Я вбив себе.
А ти тут ні до чого,
Бо була лишень
Знаряддя
Мого самогубства.

Я розгублю у сутінках
Усі слова, мої слова,
Перемовчу і виплачу

Усі пісні, мої пісні,
Кому одвіку стелеться
Під ноги стежечка крива –
Лиш той зазнає радості,
Що ще сьогодні на коні.

Я розв'яжу у сутінках
Всі вузлики заплутані,
Шарпнуться пси моїх думок,
Неначе з цепу спущені,
Хто лічить кроками життя,
Того гріхи спокутані,
А хто доходить до кінця –
Тому іще й відпущені.

Я розбуджу у сутінках
Всі сумніви непрошені,
Умию очі заспані
Усім вітрам, моїм вітрам...
Дороги непорушені,
Дороги запорошені
Аж ген ведуть за небокрай –
Пора і нам, пора і нам.

...Я розгублю у сутінках
Усі слова, мої слова,
Перемовчу і виплачу
Усі пісні, мої пісні,
Кому одвіку стелеться
Під ноги стежечка крива –
Лиш той зазнає радості,
Що ще сьогодні на коні.

Один скульптор
спускається в гранітний кар'єр,
знаходить камінь
і робить красу.
Один чиновник
прокидається вранці,
чистить зуби

і думає про наступну сходинку
своєї кар'єрної драбини.

...У кожного
свої
кар'єри.

Це місто, де пам'ять про щастя
Беруть напрокат,
Летючий Голландець
Дрейфує собі по підземці,
Виходять на площі
Перевертні та іноземці,
А ранішнє сонце
Сідає на свій самокат.

Це місто -
Дилема останньої кулі й петлі,
Фатальних розлук
І напіввипадкових побачень,
Ні краплі води -
Тут ніхто і ніколи не плаче,
А стежки на небо
Лягають по грішній землі.

Це місто - наркотик,
Хворобою вражена кров,
Всесвітній потоп,
Де ковчег відпливає без Ноя,
Це місто - міраж,
Це абсурд і тяжка параноя,
Це місто - найперша ненависть,
Остання любов...

Я нічого,
Нічого,
Нічого у Вас не прошу,
Ви потрібні мені,
Як потрібен
Вітрилові вітер,

З Вами я -
Вже не я,
А без Вас -
Починаю сивіти,
Тільки серце,
Як камінь
У лівій кишені ношу.

Я давно вже нічого,
Нічого не знаю про сон,
Це вже більш, ніж любов,
Ви - моя найшкідливіша
Звичка:
Завжди хочеш іще,
Хоч заповнена вщерть
Попільничка...
...Залишаю печаль,
Як останній
Для себе
Патрон

Весняно-вокзальний Рембо -
Ігнорація суті
(До потягу дві години і ти
дрімаєш на моєму плечі),
Химерні слова
Переплітають наші вуста -
Поцілунок на відстані,
Непомітний для випадкових
Свідків,
Поцілунок ні про що.
Ховаючи від тебе папірець
Пишу абстраговані сентенції про те,
Що нереалізована можливість
Є подвійною утратою -
Сприймай це як натяк,
Хоч я ні на що не натякаю.
Торкаюся твого волосся -
Сприймай це як бажання,
Хоч я і не хочу нічого.

Приходить непомітно
Весела упевненість в тому,
Що наприкінці сторінки
Я умисно поставлю фразу
"Білого для дами!"
І буду сміятися
Без зайвих причин на те,
Перекоаний у винятковості
Власного розуміння сказаного,
Хоч добре знаю, зарозумілий цинік,
Що ти цього не любиш,
Як і мене.
...А може статися й так,
Що ту фразу
Я скажу завтра,
Коли даруватиму цього вірша
Весняній тобі.

Причаруй мене,
Примовчи,
Нам залишилося так мало,
Орють мозок холодні рала,
Перековані на мечі.

Засніжило і замело
І заблискало,
Наче криця...
Полюби мене,
Чарівнице,
Полюби мене всім назло.

Захисти мене, схорони,
Я молюся твоїй любові,
Я від істини – напівслові,
А від смерті –
На півструни.

Я одвіку такий нічий,
Я од вітру такий шалений...
Подивися ще раз

На мене...
Причаруй мене,
Примовчи.

Зимовий синдром
Осінніх утом,
Минуле як тінь
Махнуло крилом,
За крок до ніщо,
За постріл до сну
Іду на війну,
Такий молодий
І дивний фантом.

В останній політ -
Під крилами лід
На тисячі верст,
На тисячі літ,
В провалі небес
Я ще не мовчу...
Я ще не лечу -
Я просто горю,
Неначе болід.

З обпалених вій,
Думок і надій
Спадає зола -
Не плач, не жалій,
Між тих, що прийдуть
З-під наших знамен
На сотню імен
Вернеться один
І буде живий.

Зимовий синдром
Осінніх утом,
Майбутнє на нас
Махнуло крилом,
За крок до ніщо,
За постріл до сну

Іду на війну,
Такий молодий
І дивний фантом.

Хай буде вам наука:
Не давайте руки -
Худоба і тварюки
Забивають гвіздки.
...Одного розіп'яли -
Висить до цього дня...
Койоти і шакали
Радо гавкали зрання.

Не лізьте у болото,
Не лягайте на дно -
Там свині й бегемоти,
А вони заодно,
Не вірте в пересуди,
Не слухайте казки,
Ми з вами - вільні люди
І давно не віслюки.

Не будьте хробаками
І не грійте змію,
Любов - на кілограми -
Має кожен свою...
І не мовчіть, як риби, —
Буває, риб їдять,
А роблять вигляд, ніби
То закон і благодать.

Ви не терпіть наруги
І не вірте у смерть -
Нехай дурні папуги
Забираються геть,
У тім, що завтра буде
Повинні бути ми...
Давайте скажем, люди:
Залишаймося людьми!

Смертельних рим дубовий хрест,
Падіння, що зоветься злетом...
...Я оголошую протест
Усім, хто вижив непоетом.

Я знаю, що дійду не до кінця,
Мій ренесанс – останній з ренесансів...
Вітають дні шматочками свинця,
А я втомивсь від їхніх реверансів.

Я вже не вірю в божу благодать,
Ми Богові ніхто – звичайна глина,
Приречена страждати і мовчать,
Повіривши, що ім'я їй – людина.

Як піду навпростець,
розтинаючи вітер
надвоє,
Розігнувши спіраль,
розриваючи вічну петлю,
Ти постукаєш в серце,
а серце –
позве за тобою...
...Я розбурхану пам'ять
і душу свою оголю.

Я заплакану ніч
втішу ранком,
останнім на долю,
Заміню кольори –
замалюю у білі сніги,
Ти постукаєш в серце –
спалю
і розвію по полю,
Ти шукатимеш в полі,
а в полі –
ні сну навкруги.

Я ітиму на подих на твій від зими до зими,
Я ловитиму вітер, як пес, що полює по сліду,
Я прийду, припливу, прилечу, приповзу і приїду –
Через тисячі літ, через бурі і через громи.

Я любитиму ночі, що зводять один на один,
Обеззброєним воєм зв'яжу собі руки і ноги,
Я забуду слова, що любив, навіть слово "дорога", —
Я стомивсь від доріг і свобода гірчить, як полин.

А коли мою пам'ять зірве, як гітарну струну,
І не всиджу на місці, і знову піду за пів світу, —
Ти відпустиш мене, обіцятимеш вічно любити...
...Я спіймаю твій подих і разом з моїм поверну.

Ніби сон опівнічний,
Розірваний навпіл тривогою,
Біла відьма зима
Проліта на своїм помелі,
Тільки пам'ять мою
Прохромили печаллю убогою,
В безкінечні льоди
Закували мої кораблі.

...Це не сон, просто вітер
Забив наполохано крилами,
Вовкулацькі пісні
Заметіль принесла під вікно...
Скільки часу сплило,
Як ставали іще під вітрилами,
А тепер я дивлюсь
Білий світ – чорно-біле кіно....

...Це тремтлива струна
Зазвучала – неспокій навіяла,
Це останнє тепло
Допивають сніги-упирі...
Все, що ми написали,
Неначе у полі посіяли, —

Проросте у зорю
І світитиме нам угорі.

Цей довгий поворот –
За рогом безкінечність –
Я скоро промину,
Він скоро промайне...
Най вітер понесе
Пісні мої лелечі –
Нехай вони його
Зігріють як мене.

Цей довгий поворот
Ховає візерунки
На вимерзлому склі
Знайомого вікна,
І падають сніги
Із присмаком цілунку,
І випито любов
Із присмаком вина.

Неначе у руці
Остання сигарета,
Я більше не горю –
Я вже перегорів,
Слова перебули
І канули у Лету,
А що я за поет,
Коли не маю слів...

...Цей дивний поворот –
Так близько, так далеко,
І втрачено усе,
І кожен при своїх...
У люту заметіль
Летять мої лелеки,
Летять мої пісні –
І падають у сніг.

Я відчував неповоротність
Твоїх очей, своїх думок,
Недоримована самотність
Вповзала гадом у рядок...

Не в силі жити без отрути,
Ми починали все з нуля -
Кульбаби білі парашути
У зоні висадки "Земля".

Сірничок — моя пам'ять — погас на вітрах,
На осінніх дощах, на льоту, на біду,
Причаївся у серці непрошений страх —
Я ще не дійшов, я уже не дійду, —
І, не знаючи правил хороших манер,
Я вітаюсь до осені словом "прощай"...
До наступної зустрічі тут і тепер
В цьому місті...

А минуле женеться і не доганя...
Серед втрачених рим і не сказаних фраз
Я блукаю наосліп, іду навмання —
В цьому світі ніхто не чекає на нас,
Та ніяких трагедій, не плач, не журись —
Ці дороги-вузли я рубаю з плеча...
До наступної зустрічі десь і колись —
В цьому місті...

Я призначаю вам побачення
На площах цього мегаполісу,
Я упізнав би вас по голосу,
Хоча яке це має значення?..

Я призначаю вам побачення
На кожну мить, що нам судилася,
І де б ми з вами не зустрілися -
Я попросив би в вас пробачення

За те, що всі слова розучені
І вже давно — не нами — сказані,
За те, що всі вузли розв'язані,
За те, що призначав розлучення...

Вересневий день
Тихо
Наспіва мені
Ліста,
Я собі іду
Містом,
Не боюся я
Лиха,
Я давно вже все
Знаю,
Я давно вже все
Бачив,
Я по колу йшов
Наче,
А тепер дійшов
Краю.

Вересневий день
Плаче
Заливає геть
Чисто,
Я собі іду
Містом,
Підвиваю щось
Псяче,
В голові моїй -
Рими,
Я їх запишу
Після,
Я з них напишу
Пісню,
Я тепер молюсь
Ними.

...Вересневий день

Злива
Ріже, наче ніж
Тісто,
Я не маю де
Сісти,
Не спасе мене
Й диво,
Обминаю всі
Віхи,
Забуваю всі
Вісті,
Я собі іду
Містом,
Не боюся я
Лиха...

Я гуляю поміж вас,
Світ для мене як наркотик,
Я маленький чорний котик –
Шалапут і ловелас.

Як останній драндулет
На порозі катастрофи,
Я пишу прощальні строфи,
Я філософ і поет.

Ні бажання, ні часу
Виправляти власні хиби,
Вірю в безкінечну рибу
Й абсолютну ковбасу.

Я одвіку сам-один,
Не беруть мене простуди...
Горобці, коти і люди –
То найкращі із тварин.

...Я гуляю поміж вас,
Світ для мене як наркотик,
Я маленький чорний котик –
Шалапут і ловелас.

Дозвольте Ваших рук
Торкнутися вустами,
Забути всі слова,
Що думав наперед,
Мій вибір затяжкий –
Між осінню і Вами,
І гнуть мене гріхи,
Як вітер очерет.

Не дайте мені шанс
Удатися до втечі,
На цю коротку мить
Затримайте мене,
Бо я собі піду
У цей холодний вечір,
В ту осінь, що колись
Усе ж таки мине...

І з нею я мину
І знов піду по колу,
Між нами лиш любов,
А будуть ще сніги,
Бо Ви моя весна,
Бо Ви моє ніколи,
І я шукаю Вас,
Як море береги...

За крок
До ілюзорної землі,
За строк,
Що я провів на кораблі,
Я знав,
Що ні в човні не допливу,
Ні вплав,
Ні уві сні, ні наяву.

Цей крок –
Це мій останній рубікон,
Цей строк –

Моя свобода і полон,
Цей страх
В душі на самій глибині,
Я птах,
Чого ж невесело мені?...

Розкажи мені казку,
В якої немає кінця...
Що нам в цьому краю
Де панують німі та незрячі,
Де землею і небом
Блукають ватаги чортячі,
І з неправдою кривда
Одвіку іде до вінця....

Розкажи мені казку
Про осінь холодних ночей,
Про загублену в часі і просторі
Обітовану,
Ще ніким і ніколи
У світі не чуту й не знану -
Нарожденну тривогою
Наших думок і очей.

Розкажи мені казку,
Зведи мене на манівці -
Я поплачу собі,
Помолюся на дальню дорогу,
На якій скільки йтиму,
Не стріну ні чорта, ні бога -
Тільки вірші летітимуть,
Мов опівнічні гінці...